

Žalobce podal žalobu podle Šu 35 ex. ř. dne 12. září 1924 a v ní uvedl (§ 35 odstavec třetí ex. ř.) jako důvod zrušující exekuci doslovně totéž, co uváděl ve své stížnosti, jeho žalobní návrh cílil k tomu, by exekuce byla prohlášena za nepřipustnou a byla zrušena. Uplatnil tedy v žalobě nárok, o kterém již bylo právoplatně rozhodnuto usnesením rekursního soudu, jehož odůvodnění si ostatně osvojil také soud první stolice při svém zamítavém rozhodnutí o žalobě. Jde proto o tutéž věc mezi týmiž stranami, ale, když již o žalobcově nároku bylo právoplatně rozhodnuto v exekučním řízení, vztahuje se právní moc podle Šu 78 ex. ř. a Šu 411 c. ř. s. i na toto rozhodnutí, a proto táž věc nemůže býti uplatněna znovu žalobou podle Šu 35 ex. ř. Tak se stalo, že týž soud druhé stolice rozhodl o stejném nároku po dvakráte a pokaždé jinak. Proto bylo u příležitosti podaného, přípustného prostředku opravného rozsudky nižších stolic podle §§ 475 odstavec třetí a 513 c. ř. s. zrušiti, a žalobu se žalobním návrhem z úřadu odmítnouti.

Čís. 4873.

Vlastníky akcií proti společnosti nejsou osoby, které ve skutečnosti vlastníky akcií býti přestaly, třebaš byly ještě v knize akcií zapsány.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, R II 92/25.)

Banka M. v likvidaci domáhala se na akciové společnosti pro textilní průmysl v J., by bylo zjištěno, že usnesení valné hromady žalované společnosti ze dne 28. června 1924 jest neplatným a že žalovaná společnost jest povinna to uznati. Procesní soud první stolice žalobu zamítl, o d v o l a c í s o u d zrušil napadený rozsudek a vrátil věc prvnímu soudu, by, vyčkaje pravomoci, ji znovu projednal a rozhodl. D ů v o d y: Žalující strana jest, jak nepopřeno, akcionářem žalované společnosti, vlastník 1720 akcií se 172 hlasy. Následkem toho nelze žalující straně upřiti právo, by domáhala se zjištění, zda usnesení valné hromady žalované společnosti ze dne 28. června 1924 stalo se platně, způsobem odpovídajícím zákonu a stanovám. Žalující tvrdí, že pro toto usnesení hlasoval Alfred W. svým zástupcem S-em 300 hlasy, kdežto všech oprávněných hlasů na valné hromadě bylo dle protokolu 532, že Alfred W. v té době již akcionářem nebyl a 3000 akcií před valnou hromadou složiti nemohl, poněvadž jich neměl, a že jak žalovaná tak předseda valné hromady o této skutečnosti věděli. Zároveň tvrdila strana žalující za řízení v první stolici a nabídla důkazy o tom, že bylo před valnou hromadou ve správní radě usneseno, že, dokud se nestane usnesení, zda, zač a komu se akcie po Alfredu W-ovi prodají, nesmí se těchto 3000 akcií valné hromady účastniti. Kdyby se důkaz o těchto všech žalující stranou tvrzených okolnostech podařil, bylo by míti za to, že usnesení valné hromady jest neplatným, poněvadž bylo usneseno jen pomocí oněch 300 hlasů Alfreda W-a (jeho zástupce S-a), ač tento, nejše již akcionářem a nesloživ 3000 akcií v době, určené stanovami, neměl práva valné hromady se účastniti hlasováním. Tomuto názoru nemůže nikterak vaditi, že Alfred W. byl v knize akcionářů v době valné hromady ještě zapsán se 3000 akciemi, ježto okolnost ta měla by jen tehdy v tomto sporu roz-

hodující význam, kdyby předseda valné hromady a žalovaná společnost ještě nebyli věděli, že W. přestal býti akcionářem a že oněch 3000 akcií složit nemohl, poněvadž jich neměl, kdyby tudíž předseda valné hromady byl jednal bezelstně v domněnku, že W. jest dosud akcionářem a 3000 akcií skutečně složil. Žalující strana však tvrdí a nabízí důkaz právě o opaku. Následkem toho nelze přikládati té okolnosti, že Alfred W. v době valné hromady byl v knize akcionářů zapsán se 3000 akciemi, ten význam, jaký jí přikládá soud, že již tím, že W. byl v oné době jako akcionář v knize akcionářů zapsán, byl oprávněn, účastniti se hlasování na valné hromadě bez ohledu na okolnosti, žalobkyní tvrzené, že akcionářem býti přestal a že akcie ve smyslu stanov složit nemohl. Čl. 183 obch. zák. stanoví sice, že v poměru ku společnosti považují se za vlastníky akcií jen ti, kdož jako takoví v knize akcionářů jsou zaznamenáni, avšak z toho ustanovení dle názoru odvolacího soudu nelze dovozovati, že by vlastníky akcií proti společnosti byly i ty osoby, které ve skutečnosti vlastníky akcií býti přestaly, zejména když, jak se v tomto případě tvrdí, společnost ví o tom, že dotyčné osoby přestaly býti vlastníky akcií. V takovém případě bylo by proti bezelstnosti a poctivosti, připustiti osoby, které nejsou již akcionáři, poněvadž nemají akcií, na valnou hromadu s právem, tam hlasovati. A v tomto sporu jde především o rozhodnutí otázky, zda Alfred W., který umožnil svými 300 hlasy na valné hromadě usnesení, ohledně něhož žalující strana domáhá se zjištění, že jest neplatné, nebyl v době valné hromady skutečně akcionářem, vlastníkem 3000 akcií žalované společnosti a zda žalované tato okolnost byla známa. Neboť dle §u 9 stanov žalované společnosti přísluší pouze akcionáři, tedy osobě, která při akciích na jméno jest vlastníkem akcií, na valných hromadách na každých 10 akcií jeden hlas. Za tohoto stavu věci dlužno považovati okolnosti žalobkyní tvrzené, že Alfred W. porovnáním odevzdal žalované společnosti všech svých 3000 akcií, že tudíž v době valné hromady dne 28. června 1924 vlastníkem těchto akcií již nebyl, že akcie ty poslala žalující strana žalované společnosti k adjustování, když žalovaná strana prohlásila, že ví, že W-ovi nesmějí se tyto akcie vydati, že W. nemohl těchto 3000 akcií dle předpisu stanov předložit, poněvadž jich neměl, že protokol o valné hromadě sepsán byl neúplně a že zjištění předsedy ohledně formálních náležitostí neodpovídalo skutečnosti, posléze že bylo ve správní radě před valnou hromadou usneseno, že dokud se nestane usnesení, zda, zač a komu se akcie po Alfredu W-ovi prodají, nesmí se těchto 3000 akcií na valné hromadě účastniti — za důležité pro posouzení tohoto sporu.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl rekursu.

D ů v o d y:

Dovolací soud souhlasí s právním názorem odvolacího soudu, a nebyla stěžovatelka s to, by vyvrátila tento názor. Rekurs dovolává se při výkladu čl. 183 odstavec druhý obch. zák. komentáře Staubova, jakož i díla Randova o obchodním právu. V tomto spise není však zmínky o případu, obdobném tomu, jenž má býti rozhodnut tímto sporem, komentář Staubův praví pak přímo, že zápis do knihy akcií není rozhodujícím za všech okolností, nýbrž jen tehdy, stal-li se rite t. j. na základě

průkazu, že došlo k převodu akcií, tak že jde jen o průkaz prima facie. Důležitou jest i další stať tohoto komentáře, citovaná v rekursu, podle níž oprávněný má se postarati o to, by zápis odpovídal pravému stavu právnímu. Z toho vyplývá, že ustanovení čl. 183 odstavec druhý po případě 223 sloužiti má zájmům společnosti v ten způsob, by tato nebyla nucena, zkoumati v každém případě oprávněnost osoby, jež zapsána jest v knize akcií jako vlastník akcií. To praví ostatně i odstavec třetí čl. 183, ponechávaje zároveň společnosti právo, zkoumati tuto oprávněnost. Tím není vyloučena zásada poctivosti a víry, jež platí pro veškeren život obchodní. Ví-li akciová společnost, t. j. vědí-li zákonní její zástupci, že osoba, zapsaná v knize akcií, není jich vlastníkem, a že zápis ten neodpovídá skutečnosti, nemůže se dovolávati předpisu čl. 183 odstavec druhý, nýbrž musí přihlídnouti ke skutečnému stavu, jí známému, zejména nesmí nesprávného zápisu toho využití na újmu skutečných akcionářů. Žalující strana tvrdila skutečnosti, podle nichž bylo známo žalované společnosti, že Alfred W., jenž na valné hromadě rozhodl 300 hlasy z 532, nevládl a nemohl právem vládnouti akciemi, na něž připadalo oněch 300 hlasů, ježto akcií těch neměl, a že nesprávným postupem při svolání a řízení valné hromady se stalo, že rozhodl hlasy na ně připadajícími zástupce W-a, dále že účelem tohoto nesprávného jednání bylo, by žalobkyně jako akcionářka byla zkrácena na svých právech. Jde o závažné okolnosti, jež, budou-li prokázány, mohou míti důležitý význam pro řešení sporu ve smyslu žalobní prosby. Odvolací soud nařídil proto právem doplnění řízení zjištěním těchto okolností, bez něhož není možné správné rozhodnutí sporu. Poukazuje-li rekurs na nutnost souhlasu správní rady k převodu akcií, odkazuje se na tvrzení žalující strany, podle něhož usnesla se správní rada žalované společnosti, že 3000 akcií W-ových nesmí se účastniti valné hromady hlasy na ně připadajícími, pokud nestalo se usnesení, zač a komu byly prodány. I z toho vyplývá nutnost zjistiti správnost tohoto tvrzení. Z toho pouze, že W., po případě jeho zástupce hlasoval na valné hromadě jako majitel oněch 3000 akcií, nelze ještě souditi, že akciemi těmi právem vládl, a že tím bylo vyhověno zákonu.

Čís. 4874.

Výbuch třaskaviny v nádražním skladě jest příhodou v dopravě.

Ručení dráhy za škodu, nebyla-li třaskavina dopravována v t. zv. francouzské bedně.

Jakým způsobem mají jednotliví účastníci hraditi způsobenou škodu, lze posouditi pouze podle hmotněprávních předpisů §§ 1301, 1302, 1304, 896 obč. zák., nikoliv dle Šu 273 c. ř. s.

Je-li namítána v řízení o důvodu nároku nepřiměřenost výše požadované náhrady, jest rozhodnutí o útratách odložit, až bude zjištěna výše nároku.

(Rozh. ze dne 1. dubna 1925, Rv II 85/25.)

Na firmu H. došla bedna třaskavin, již její zřízenec v nádražním skladě otevřel a, přezkoumaj obsah, opět zavřel. Krátce po té bedna vy-